

Зори Й.В.**Зори Й.В.**

е родена на 07.05.1983 г. в гр. Русе. Завършва средното си образование в СОУ „Възраждане“ в родния си град. Израства в семейство на арменка и българин – майка й е учителка по френски език, баща й се занимава с животновъдство и дребен бизнес. В момента и двамата са пенсионери.

Завършва „Английска филология“ в ШУ „Епископ Константин Преславски“. Живее в Прага от 2013 г. и работи като учител по английски език на свободна практика.

Съпругът ѝ е чех, имат дъщеря на 7 години.

Като дете пише поезия и есета много усилено, но в един момент е силно обезкуражена и спира да твори. Връща се към писането едва преди няколко години. В момента пише разкази, песни, поезия, еси и комикси, главно на английски език.

Сред любимите ѝ занимания в свободното време са рисуването и актьорското майсторство. Подписва се в публичното пространство с акронимите YvZ или Zori Y.V.

Коя си ти любов?

Kintsukuroi

Да бих била безпаметно красива,
аз крехко украшение от порцелан,
а ти безкрайна златна нишка,
в процепите, дето стори сам.

Да бих била свободна като вятър,
а ти пред мен бездомна планина,
летяла бих с най-вихреното ято,
за тебе дом безпльтен бих била.

Да бих била от паяжина изтъкана,
а ти разкъсал нежните влакна,
нак ти тогава, ти, с ръка-коприна,
изпел би рай за моята тъмнина.

Сърцето на гетето

Днес изгуби нашето „завинаги“.
Плаках все едно не беше вещ.
Кръгче малко от сърцето ми,
капка огън от горяща пещ.

Нежна ти, гушица от гъха ми,
дочула майчина тъга
и мъничка сълза се търколила
по пухкавата ти руменина.

Сръчно и чевръсто разкроила
две лентички с по две сърца,
две кръгчета хартиени споила,
да бъдат символ на невинността.

Шена Благогат

Зарови пухкава главица
в шена слънчева вода,
потърси шийка и гушица
и забавяха капки пъстрога.

Погскочи пъргаво на тънки ножки,
потърси се и бързо отлетя,
намери си зелено клонче
под галец лъч от светлина.

Разлисти цветна перушинка
притвори в благогат очи,
а долу по зелената градинка,
гъждец започна да ситни.

Радост от любов изплетена,
с най-нежни фибри светлина,
гъга в пастелни цветове изписала
по избледнелите веленени платна.

Изваяла усмивки сънени,
от сънища госкоро несънувани
и две очи като блестящи възлени,
все още неизгаряни горят.

Нова

Очи си търся, да са черно-бели,
че вехнат моите от пъстра сле-
пота
и всичката Земя и все планети
рисувам върху розови платна.

Уши си търся, да са оглушали,
че чуя ли те, лава в мен потича,
в краката ми пулсиращите трото-
ари
издигат се и в огън ме обличат.

Сърце си търся, да не бие,
че моето, от жажда подивяло,
все търси те, от теб да се напие,
да се отрови с вино изветряло.

От устните ти –
мокра хлад мечтана –
потръпвам като пеперугени крила.
А пръстите ти –
плетени от морска пяна –
вълнуват всяко кътче от плътта.
Презръщаш ме
с жарава и коприна,
обличаш ме с диханна суета.
И ето ме,
прибирам роклята си в скрина
и тръзвам приютена от съня.

– Коя си ти, любов?
Аз помня някои измамни.
Една голяма
и една полулюбов,
една за спомен
и една за цял живот.
Но ти коя си?
Дето нощем идваш
и щом си тръгнеш,
тихо в полунощ,
уханна топлина разливаш
по стълбите на празния ми дом.
Коя си ти
и що се връщаш,
почупена, с оронени мечти?
А ти си там
пог бледа светлина.
Замислено ме гледаш и мъчиш.
Коя си...
– Не, не питам,
Подишай ме, а после си върви.